

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/238/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117205275
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117205275.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., Q. XXXX/XX, zastúpeného splnomocnencom: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, so sídlom Trnava, Hlavná 31, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 1.689,44 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11Csp/58/2017-93 zo dňa 29. mája 2018 - I. a III. výrok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi **n e p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.689,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.689,44 Eur od 01.02.2018 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, III. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 6, v znení v čase uzavretia zmluvy, § 52 ods. 2 účinný od 1.4.2015, § 37 ods. 1, § 39, § 488, § 489, § 451 ods. 1, 2, § 563, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2 zákona, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. c), f), j), k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 7 ods. 1, 2 a 4, § 2 písm. u), r), § 4 ods. 8, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 290, § 297 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa 22.4.2013 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500024270, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 42-och mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 80,37 Eur. Ročná percentuálna miera nákladov úveru bola uvedená jednak v časti 5., a to ako predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01 % a v časti 6. ako RPMN za úver vo výške 65,70 %. Priemerná RPMN za úver bola uvedená vo výške 47,29 %. V rámci

zmluvy bola tiež obsiahnutá Dohoda o poskytnutí služby zo dňa 22.4.2013, ktorou sa žalovaný zaviazal ako veriteľ poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 215,75 Eur. Žalobcovi bol zo strany žalovaného poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur, pričom došlo k započítaniu pohľadávky veriteľa vo výške 215,75 Eura, z ktorého dôvodu bola žalobcovi vyplatená suma 1.284,25 Eur. Žalobca žalovanému zaplatil celkom 37 splátok vo výške 80,37 Eur, t.j. celkom sumu 2.973,69 Eur.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie právne uzavrel, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník dňa 22.4.2013 pod č. 8500024270 uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere, v rámci nej aj Dohodu o poskytnutí služby, že žalobcovi bola (z dôvodu započítania sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500,- Eur so sumou odplaty za službu vo výške 215,75 Eura) vyplatená zo strany žalovaného celkom suma 1.284,25 Eur, že žalobca zaplatil žalovanému celkom sumu 2.973,69 Eur. Rovnako nespornou bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci apríl 2013 vo výške 10,68 %. Sporným tiež nebolo, že v deň podpisu zmluvy bol žalobcovi doručený formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľských úveroch. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa), keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady lex specialis derogat legi generali má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 veta posledná Občianskeho zákonníka) je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 1.5.2014, pričom právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, preto sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 tohto zákona (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Okresný súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba počtom splátok, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Žalovaný uviedol, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru, avšak žiadne Zmluvné dojednania v konaní ako dôkaz nepredložil. Žalovaný tiež uviedol, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ani takýto dôkaz do vyhlásenia dokazovania za skončené nepredložil. Okrem toho, že v konaní nebola preukázaná existencia Zmluvných dojednaní, ani existencia Oznámenia veriteľa o schválení úveru, už vôbec nebolo preukázané, že by tieto listiny boli žalobcovi predložené pri podpise zmluvy z jeho strany, zároveň nebolo preukázané, že by žalobca uvedené prijal písomnou formou, a preto by ich ani nebolo možné považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 80,37 Eur, bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých častí úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať

od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitostí ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy (s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/409/2015-72 zo dňa 11.05.2016 a rozsudok č.k. 10Co/375/2016-119 zo dňa 13.9.2017). Pokiaľ ide o výšku RPMN, zmluva neobsahuje ani základnú obsahovú náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, nakoľko táto je v časti 5. uvedená iba ako predpokladaná. Presná výška RPMN je uvedená až v časti 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere, uvedené schválenie však žalobca neprijal písomnou formou, preto ho nemožno považovať za písomnou formou uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených dôvodov považoval súd údaj o RPMN za v zmluve neuvedený. Súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 11 v spojení s § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ rozhoduje, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie, keďže uvedené údaje predstavujú informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväžiť. V zmluve tiež chýba náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c), a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalovaný uviedol, že adresa veriteľa pre uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti je upravená v bode 12 ods. 12.1 Zmluvných dojednaní, v konaní však dôkaz o tom nepredložil. Aj keby adresa pre reklamácie bola skutočne uvedená v Zmluvných dojednaniach, keďže ide o náležitosť zmluvy vyžadovanú zákonom, uvedený údaj musí byť uvedený zreteľne a výslovne v zmluve, ktorú dlžník opatrí svojim podpisom, a nie v zmluvných dojednaniach, ktoré žalobca nepodpísal.

5. Poskytnutý spotrebiteľský úver žalovaným žalobcovi považuje okresný súd v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru.

6. Ďalej bolo potrebné vyhodnotiť výšku úrokovej sadzby 70,01 % ročne ako neprímerane vysokú, a preto odporujúcu dobrým mravom, nakoľko podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 10,68 % uplatňovanú v čase uzavretia zmluvy bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, ktorú výšku tvrdí žalobcom v žalobe žalovaný nesporeoval. Pod pojem „odplata obvyklá na finančnom trhu“ je potrebné pritom zahrnúť aj odplatu obvykle požadovanú komerčnými bankami pri poskytovaní spotrebiteľských úverov (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/703/2014 zo dňa 24.11.2015). Okresný súd má za to, že odplatu je potrebné považovať za neprímerane vysokú aj keby len s prihliadnutím na priemernú RPMN (47,29%), ktorú prevyšovala o takmer 23 percentuálnych bodov, čo je potrebné považovať za podstatné prevýšenie. Dohodnutá úroková miera v rozsahu 70,01% ročne teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je dojednanie o úroku pre rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11Co/55/2016 zo dňa 28.09.2016).

7. Dohoda o poskytnutí služby zo dňa 22.4.2013 bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti so zmluvou o úvere, čo je zrejme aj z toho, že je obsiahnutá v rámci zmluvy. Žalovaný sa na základe dohody zaviazal poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť a po splnení stanovených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Odplata za túto službu vo výške 215,75 Eur pritom dosahuje takmer 15 % z poskytnutej výšky úveru a zároveň sa takouto odplatou dojednaná odplata za úver vo výške 1.875,54 Eur (3.375,54 - 1.500,-) navyšuje o sumu 215,75 Eur, teda o viac ako 11%. Nakoľko právny úkon uzavretia Dohody o poskytnutí služby je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, aj na tento právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré

upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Pri uzatváraní predmetnej Dohody o poskytnutí služby (ktorá má formu predtlačenej formulára) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobcovi ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti) následky uzavretia uvedenej dohody, a to najmä s ohľadom na jej odplatosť vo výške takmer 15 % z poskytnutej sumy úveru. Žalovaný takýmto konaním porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi, pretože nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, a ktorá by zodpovedala čestnej obchodnej praxi. Zároveň použitím obchodnej praktiky došlo k podstatnému narušeniu ekonomického správania žalobcu ako priemerného spotrebiteľa, nakoľko obchodná praktika bola žalovaným využitá na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Je nepochybné, že žalovaný tým, že nevysvetlil žalobcovi všetky dôsledky podpísania dohody o poskytnutí služby z jeho strany (najmä navýšenie celkovej sumy už i tak vysokej odplaty o viac ako 11 %), narušil ekonomické správanie žalobcu ako spotrebiteľa, v dôsledku ktorého urobil rozhodnutie, ktoré by ako informovaný spotrebiteľ inak neurobil. Nie je dôvodné očakávať, že by sa spotrebiteľ v prípade, že by mu boli poskytnuté podstatné informácie zo strany žalovaného, rozhodol podpísať uvedenú dohodu o poskytnutí služby, keď v takom prípade pri poskytnutom úvere 1.500,- Eur by mal dlžník celkovo uhradiť sumu 2.091,29 Eur (1.875,54 Eur + 215,75 Eur), pričom by za takto zvýšenú odplatu nemal dostať adekvátne protiplnenie. Služba pre žalobcu mala spočívať v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch splátok, aj to len za splnenia podmienok uvedených v čl. 8.2 (práceschopnosť dlhšia ako 3 týždne alebo ak bol s dlžníkom skončený pracovný pomer, pričom nárok na odklad nemá, ak bol v omeškaní s úhradou splátky dlhšie ako 30 dní). Výška odplaty za uvedenú službu je úplne neprimeraná tomu, že táto služba ani nemusí byť poskytnutá v plnom rozsahu, resp. nemusí byť za trvania úverového vzťahu poskytnutá vôbec. Okrem toho okresný súd poukázal na to, že ide o bežnú službu, ktorú by mala pokrývať odplata za úver. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpísaní Zmluvy o revolvingovom úvere nekalou obchodnou praktikou zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie Dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť inak ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Okresný súd uvedené konanie považuje za obchádzanie zákona, keď náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom Dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Argument žalovaného o individuálnom dojednaní dohody o poskytnutí služby nepovažoval okresný súd za opodstatnený, nakoľko táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam. Samostatnosť dohody vylučuje aj skutočnosť, že text dohody je obsiahnutý v rámci článkov zmluvy o úvere a nejde o samostatný dokument. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/279/2014 zo dňa 21.10.2015, s ktorým sa stotožňuje, a v ktorom odvolací súd uviedol, že „zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede pretlačenej formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva a to dohoda o poskytnutí služby. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov vôbec nezvýraznil, ale naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.“

8. Pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Okresný súd dospel k záveru, že skutočným účelom dohody o poskytnutí služby bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a tým obchádzať § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zároveň došlo k obchádzaniu zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože žalovaný dosiahol to, že odplatu za službu nezapočítal do výpočtu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu súd Dohodu o poskytnutí služby zo dňa 22.4.2013 považuje za priečiacu sa dobrým mravom a zároveň za obchádzajúcu zákon, preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú, a teda nespôsobujúcu žiadne

právne účinky. Zároveň bolo neplatné aj dojednanie o započítaní, nakoľko bolo súčasťou dohody, ktorá je neplatná ako celok a dojednanie o započítaní nie je možné od nej oddeliť. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné vychádzať z toho, že žalovaný z poskytnutého úveru vo výške 1.500,- Eur čerpal sumu 1.284,25 Eur, keď k započítaniu nedošlo, nakoľko záväzok žalobcu plniť z dohody pre jej neplatnosť nevznikol.

9. Z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu v spojení s Oznámením o zosplatnení zo dňa 27.9.2016 (č.l. 25) vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému celkom 37 splátok vo výške 80,37 Eur. Celkom tak žalobca žalovanému zaplatil sumu 2.973,69 Eur (80,37 eura x 37), z čoho vyplýva suma bezdôvodného obohatenia vo výške 1.689,44 Eur (2.973,69 Eur - 1.284,25 Eur). Uvedená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neplatnosť dohody o poskytnutí služby nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu vyčerpaného úveru. S poukazom na uvedené uložil okresný súd žalovanému vo výroku I. rozsudku povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.689,44 Eur.

10. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávacom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Hoci žalobca tvrdil, že žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia elektronickou komunikáciou dňa 5.1.2017, z predsporovej výzvy zo dňa 4.1.2017 (č.l. 9) vyplýva, že žalobca nevyzval žalovaného na zaplatenie konkrétnej sumy, a preto nemožno uvedenú výzvu považovať za výzvu na plnenie v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka. Okresný súd uzavrel, že žalovaný bol na plnenie preukázateľne vyzvaný až doručením žaloby prostredníctvom súdu dňa 30.1.2018 (doručenka na č.l. 31). Žalovaný bol potom povinný plniť v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka nasledujúci deň po doručení, pričom do omeškania sa dostal nasledujúci deň po tom. Žalovaný sa s vydaním bezdôvodného obohatenia vo výške 1.689,44 Eur dostal do omeškania dňa 1.2.2018 (30.1.2018 doručená výzva na plnenie, 31.1.2018 deň splatnosti, 1.2.2018 prvý deň omeškania), a preto mu okresný súd priznal úrok z omeškania z priznanej sumy od uvedeného dátumu vzniku omeškania, a vo zvyšku žalobu (II. výrok) zamietol, keď žalobca žiadal úrok z omeškania už odo dňa 20.1.2017. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 1.2.2018, keď výška základnej úrokovej sadzby bola 0,00 %, žalobca tak má v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% (5 + 0,00 %) ročne zo sumy 1.689,44 Eur od 1.2.2018 do zaplatenia.

11. Žalobu považoval okresný súd za dôvodnú v časti istiny 1.689,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.689,44 Eur od 1.2.2018 do zaplatenia (I. výrok rozsudku), pričom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu s príslušenstvom v primeranej lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Vo zvyšnej časti (v prevyšujúcej časti úroku z omeškania) žalobu (II. výrok) zamietol. Ako nadbytočným sa nezaoberal otázkou revolvingu, nakoľko žalobcovi revolving poskytnutý nebol, ale čerpal úver jednorazovo.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu istiny úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 % trov konania (III. výrok). Neboli tvrdené a ani okresný súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 Civilného sporového poriadku), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať. Pri zamietnutí žaloby v časti úroku z omeškania na uvedené neprihliadal ako na smerodajné pri určení výšky úspechu žalobcu, nakoľko príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania. Podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoPr/2/2016-361 zo dňa 27.6.2016, v ktorom odvolací súd uviedol, že „súd prvej inštancie ... pochybil tiež v tom, že pri posudzovaní úspechu a neúspechu vyčíslaval výšku priznaných úrokov z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu, pričom pre takýto postup by bol dôvod len vtedy, ak by úroky z omeškania tvorili samostatný predmet konania, ak sú však len príslušenstvom istiny, pri posudzovaní miery úspechu v konaní nie je dôvod na úroky z omeškania prihliadať.“ O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný výlučne voči I. a III. výroku a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na to, že zmluva neobsahovala určenie termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý má byť vymedzený uvedením presného dátumu. Poukázal na to, že časť súdnej praxe, ktorá negovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, jednoznačne stopol Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017. Bezúročný môže byť úver len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa, čo v predmetnom prípade naplnené nebolo. Rozsah záväzku spotrebiteľa totižto definujú iné ukazovatele, ako je celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť RPMN a výška úveru. Autoritatívny výklad práva EÚ fakticky vylučuje, aby sa následne na vnútroštátnej úrovni realizoval dodatočný exkurz, či systematika vnútroštátnej úpravy, resp. konkrétneho zákona takýto výklad umožní, pričom uvedená metóda nemôže byť posúdená ako konanie contra legem - zásada eurokonformného výkladu má totiž absolútnu interpretačnú prednosť. Zákonná náležitosť „termín konečnej splatnosti“ podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takomto prípade by zákonodarca logicky použil spojenie „dátum“ (ako uvádza napríklad pri náležitostiach, týkajúcich sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, „dátum čerpania úveru“, „dátum a výška splátok“ a pod.). Z účelu uvedenej náležitosti je možné usudzovať, že ide o uvedenie okamihu, kedy dlžník splní svoje záväzky zo zmluvy, teda uvedená náležitosť plní informačnú funkciu vo vzťahu ku spotrebiteľovi a má spotrebiteľa informovať o tom, čo je spojené s platením záväzkov. Závery Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017, keď v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie nežiadal od žalovaného, aby do súdneho spisu doložil dokumenty týkajúce sa sporných okolností. Je síce pravdou, že základné zásady, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok, ako aj ďalšie princípy majúce svoj pôvod v ustanoveniach zákona a upravujúce civilné konanie, predpokladajú zodpovednosť strany sporu za nepreukázanie určitej tvrdenej skutočnosti, no ani táto okolnosť nemôže smerovať k vzniku formalistického rozhodnutia, ktoré sa jednostranne viaže na tvrdenia určitej strany - v tomto prípade ani žalobca nedoložil spomínané dokumenty, preto žalovanému nie je zrejmé, na základe akých noriem súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v predmetnom spore postupoval. Žalovaný si zároveň dovoľuje dodatočne predložiť napádané dokumenty - nedoložil § 366 CSP. Súd prvej inštancie v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia argumentuje tým, že v procese uzatvárania zmluvy o revolvingovom úvere nebola dodržaná písomná forma právneho úkonu, čo podporuje tiež tým, že v bode 5 a v bode 6 sa mali nachádzať odlišné údaje o výške RPMN. Podstatné pre konanie je v tomto prípade ustanovenie článku 2., ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a v zmysle ktorých: „Vyplnená Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RU. Zmluva o RU je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere nim požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa. V čase podania žiadosti o úver si zmluvné strany stanovili, že žiadosť bude považovaná ako maximálne možná s poukazom na výšku a parametre žiadaného úveru a následne po zhodnotení bonity a schopnosti splácať predmetný úver bude žiadateľovi poskytnutý úver v takej výške, ako žiadal, resp. v nižšej sume. Samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnuť, akceptovať a pod.), pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy, a tiež aj zo súdnej praxe. Zákon o spotrebiteľských úveroch a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Ak súd prvej inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol, potom by v prvom rade mal zdôvodniť, že tento údaj sa dá dohodnúť. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré

sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona o spotrebiteľskom úvere, teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákon o spotrebiteľských úveroch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (uznesenie KS v Trenčíne sp. zn. 5Co/839/2015 zo dňa 29.06.2016). Nestotožňuje sa so závermi súdu prvej inštalácie o tom, že v zmluve absentovala zákonná náležitosť adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, nakoľko pri posúdení tejto náležitosti súd vychádzal opakovane z jednostranného posúdenia, ktoré však nebolo doložené dôkazmi podstatnými pre tento právny záver, a pre účely vyvrátenia tohto záveru odkazuje na obsah zmluvných dojednaní, ktoré prikladá k podanému odvolaniu. Odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku RPMN, ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Ak súd prvej inštalácie operuje s tými okolnosťami, že priemerné miery bankových subjektov boli odlišné, potom žalovaný opätovne poukazuje na to, že aplikáciu tohto postupu vylučuje už samotné znenie zákonného ustanovenia, ktoré ako kritérium posúdenia oprávnenosti nároku vymedzuje celý finančný trh, nielen časť zodpovedajúcu bankovému sektoru (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/1/2018). Konanie žalovaného pri uzatváraní Dohody o poskytnutí služby z objektívneho hľadiska nenapĺňa predpoklad konania bez odbornej starostlivosti, a to z nasledovných dôvodov: a) Predmetom dohody je samostatná služba v podobe záväzku veriteľa poskytnúť odklad splatnosti splátok. Z právneho hľadiska je teda predmetom plnenia právo dlžníka na splnenie uvedeného záväzku veriteľa. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj grafické rozlíšenie Dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ a osobitná podpisová doložka, ktorá každému spotrebiteľovi indikuje, že nejde o súčasť zmluvy. Odplata za uzatvorenie Dohody nemôže predstavovať obchádzanie zákona o maximálnej výške odplaty za spotrebiteľský úver. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia tiež nerozvádza dôvody, na základe ktorých dospel k právnemu záveru o neprimeranosti výšky odplaty za uzatvorenie takejto Dohody, pričom jeho závery sú nejasné, nakoľko výška odplaty je nižšia ako súčin troch mesačných splátok, odklad ktorých umožňuje; b) žalobca obsah dohody verifikoval svojím podpisom, v priebehu zmluvného vzťahu inicioval odklad splátok, z čoho vyplýva, že si bol vedomý následkov uzatvorenia a obsahových náležitostí dohody o poskytnutí služby; c) skutočnosť, že výška odplaty v zmysle Dohody nebola započítaná do výšky RPMN nie je žiadnym porušením zákona, čo korešponduje so znením § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch.

14. Žalobca odvolanie nepodal a k odvolaniu žalovaného sa nevyjadril.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 ákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštalácie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie ma zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštalácie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie § 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, rozhodnutie súdu prvej inštalácie je v napadnutom rozsahu (I. a III. výrok) vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

16. Predmetom konania na súde prvej inštalácie bola pôvodne požiadavka žalobcu zaplata sumy 1.689,44 Eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.689,44 Eur od 20.1.2017 do zaplata. Zamietajúcim II. výrokom okresný súd žalobu v časti úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.689,44 Eur od 20.1.2017 do 31.1.2018 zamietol, pričom tento výrok nebol stranami napadnutý odvolaním, preto nadobudol právoplatnosť. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť či súd prvej inštalácie rozhodol I. výrokom správne, ak žalobe vyhovel (suma 1.689,44 Eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo

sumy 1.689,44 Eur od 1.2.2018 do zaplataenia), z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov a to s poukazom na odvolacie argumenty odvolateľa.

17. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v podstatnom zdieľa i jeho právny záver vo veci s výnimkou záveru o absencii náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f), k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v napadnutom rozsahu (s uvedenou výnimkou), s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na dostatočné, správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu odchyliť a nemôže, preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

18. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dňa 20.4.2013 žalobca podpísal žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024270, žalovaný dňa 22.4.2013 schválil žalobcovi revolvingový úver. Bod 5 zmluvy obsahuje údaje o požadovanom revolvingovom úvere, podľa ktorého poskytnutá čiastka úveru bola vo výške 1.500,- Eur, splatnosť úveru (počet splátok /splatnosť-deň v mesiaci) 42/15. Mesačná splátka (vrátane úrokov) vo výške 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3.375,54 Eur, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %. Ďalej boli v zmluve uvedené údaje o poskytnutej čiastke revolvingu 790,84 Eur, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.928,88 Eur, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 Eur. Bod 6 zmluvy obsahuje údaje o schválenom revolvingovom úvere, podľa ktorého poskytnutá čiastka úveru bola vo výške 1.500,- Eur, splatnosť úveru (počet splátok /splatnosť-deň v mesiaci) 42/15. Mesačná splátka (vrátane úrokov) vo výške 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3.375,54 Eur, RPMN za úver 65,70 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %. Ďalej boli v zmluve uvedené údaje o poskytnutej čiastke revolvingu 790,84 Eur, celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.928,88 Eur, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 Eur, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,75 %. V zmysle bodu 13 zmluvy veriteľ s dlžníkom uzatvoril zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane žiadosti/zmluvy). Zmluvné strany prehlasujú, že si žiadosť/zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali....Súčasťou zmluvy bola v článku 8 aj Dohoda o poskytnutí služby, pričom žalovaný sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť po splnení uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru. Služba bola dohodnutá za odplatu vo výške 215,75 Eur za poskytnutie služby odkladu splatnosti splátok úveru a vo výške: 112,08 Eur v prípade ak bude dlžníkovi poskytnutý revolving a bola splatná dňom uzavretia Dohody o poskytnutí služby. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 1.284,25 Eur, a žalobca na úver zaplatil žalovanému sumu 2.973,69 Eur.

19. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi stranami. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, profesionálne znalý podnikateľ dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

20. Je nesporné, že citované ustanovenie § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere

dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré môže zväziť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda je donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údajne v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali.

21. Výklad a aplikácia ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

22. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, keď mal preukázané, že predmetná úverová zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť, t. j. ročnú percentuálnu mieru nákladov (podľa § 9 ods. 2 písm. j/) a zároveň podľa § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch (adresu predávajúceho, na ktorej môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť).

23. Odvolací súd poukazuje na to, že zmluva je dvojstranný úkon, ktorý vzniká na základe vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle (spravidla) dvoch strán. Pri uzatváraní zmlúv v zásade platí zmluvná voľnosť. Zmluvná voľnosť sa týka jednak možnosti výberu určitého typu zmluvy a jednak tvorby obsahu. To znamená, že účastníci potenciálneho zmluvného vzťahu si tvoria obsah zmluvy sami. Obsah zmluvy však nesmie byť v rozpore s kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka <., pretože takéto dojednania by boli neplatné. Spravidla stačí k uzavretiu zmluvy konsenzus oboch účastníkov zmluvy. Tak je to u tzv. konsenzuálnych zmlúv (u vôľových úkonov). Niektoré zmluvy sú však v Občianskom zákonníku konštruované tak, že k platnosti zmluvy sa vyžaduje okrem konsenzu aj určitý reálny úkon. Ide o tzv. reálne zmluvy. Návrhom na uzavretie zmluvy (oferta) sa v zmysle § 43a Občianskeho zákonníka rozumieme prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je adresovaný jednej alebo viacerým určitým (individuálne určeným) subjektom, ktorý je dostatočne určitý a z ktorého vyplýva vôľa navrhovateľa právneho úkonu byť ním viazaný v prípade jeho prijatia druhou zmluvnou stranou. Pre posúdenia okamihu vzniku zmluvy, resp. pre samotné jej uzavretie je veľmi dôležitý právny úkon prijatia návrhu zmluvy (akceptácia). Prijatím návrhu je včas urobený prejav vôle subjektu (akceptanta), ktorému bol návrh (oferta) určený, že súhlasí s návrhom zmluvy bez výhrad dodatkov obmedzení alebo iných zmien. Takýto úkon je účinný a vyvoláva právne následky okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s návrhom (teda i s jeho obsahom) dôjde navrhovateľovi (oferentovi). To je zároveň okamih, kedy možno hovoriť o tom, že zmluva bola uzavretá. Z uvedeného vyplýva, že na to, aby právny úkon prijatia návrhu sa stal perfektným: a/ musí byť urobený osobou, ktorej bol určený, b/ musí byť urobený včas, c/ nesmie obsahovať žiadne doplnky, obmedzenia, resp. výhrady či iné zmeny, d/ musí byť účinný a musí dôjsť navrhovateľovi. Zákon požaduje aktívne konanie subjektu. Mlčanie alebo nečinnosť sami osebe neznamenajú prijatie návrhu. Pokiaľ by jedna z uvedených podmienok (a/ - d/) nebola splnená, nemohlo by dôjsť k uzavretiu zmluvy. Je veľmi dôležité, aby akceptant, ktorý prijíma návrh neurobil vo svojom prejave zmeny, doplnky, dodatky, obmedzenia alebo výhrady, pretože takýto prejav by sa považoval za odmietnutie návrhu, a zároveň by to bol nový návrh, resp. protinávrh (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka <.). K uzavretiu zmluvy by v takom prípade mohlo dôjsť iba vtedy, ak by pôvodný navrhovateľ (pôvodne oferent, teraz akceptant) prijal nový návrh, ktorý mu zaslal pôvodný akceptant (teraz navrhovateľ právneho úkonu, teda oferent) podľa presne určených pravidiel na prijatie návrhu. Aby bola zmluva uzavretá, musí byť úplná zhoda oboch strán v otázke obsahu zmluvy, resp. aj v jej jednotlivých častiach.

24. Okresný súd správne zistil, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené rozličné obsahové náležitosti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere vyplnenej žalobcom 20.4.2013 (body 1-5) a podpísanej žalovaným dňa 22.4.2013 (ktorý vyplnil bod 6), ktoré sa líšia v údajoch o RPMN úveru (bod 5 predpokladaná výška RPMN 70,01 %, bod 6 RPMN za úver 65,70 %). Teda v prípade náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zmluvy žalovaným ale o novom návrhu, ktorý mal byť žalobcom písomne prijatý alebo odmietnutý (§ 44 Občianskeho zákonníka). V konaní nebola preukázaná existencia dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov o výške RPMN pre úver a v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná v zmysle § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka v uvedenej náležitosti, keď cieľom ustanovenia § 11 v spojení s 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je ochrana spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, priamo v nej, poskytnúť všetky relevantné údaje. Na zdôvodnenie správnosti uvedeného odvolací súd považuje za dôvodné poukázať na to, že podľa znenia medzi stranami uzavretej úverovej zmluvy je možné konštatovať nielen nesúlad uvádzaných hodnôt RPMN ale i nesprávnosť údajov o RPMN. Podľa údajov v schválenom revolvingovom úvere č. 8500024270 bola RPMN za úver vo výške 65,70 % pri ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,01 %, nakoľko napriek tomu, že ročná úroková sadzba úveru sa zohľadňuje ako náklad poskytnutého úveru, RPMN je nižšia, a to i napriek tomu, že údaj o RPMN má zohľadňovať všetky náklady spojené s poskytnutým úverom. S ohľadom na uvedené aj v odseku 23 sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovaného, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.), keď žalobca bol povinný v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch uviesť výšku RPMN ako jednu z obsahových náležitostí úverovej zmluvy a to bez ohľadu na ním uvádzaný obsah čl. 2 bod 2.1 zmluvných dojednaní, čo však z obsahu zmluvy nevyplýva tak ako to správne uzavrel už okresný súd.

25. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného, že záver o absencii náležitosti adresy predávajúceho nie je dôvodný, keď sám žalovaný pripustil, že uvedené nebolo doložené dôkazmi, a pre vyvrátenie záveru okresného súdu podľa jeho tvrdenia priložil zmluvné dojednania. V tejto súvislosti je však nutné uviesť, že žalovaným uvádzané zmluvné dojednania neboli ani k odvolaniu žalovaného pripojené a aj v prípade, že by tomu tak bolo, odvolací súd poukazuje na odsek 34, v ktorom uzavrel, že nebol dôvodný postup podľa § 384 ods. 3 CSP. Ďalej odvolací súd poukazuje na odsek 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie už vypořiadal s tvrdením žalovaného ohľadom adresy veriteľa pre uplatnenie reklamácie s poukazom na čl. 12 ods. 12.1 zmluvných dojednaní, keď správne konštatoval, že žalovaný v konaní nepredložil dôkaz. Zároveň správne uzavrel, že aj v prípade uvedenia adresy v zmluvných dojednaniach, uvedený údaj ako náležitosť zmluvy vyžadovaná zákonom, musí byť výslovne uvedený v zmluve, ktorá žalobca aj podpíše, nie v nepodpísaných zmluvných dojednaniach.

26. Námietka žalovaného, že okresný súd nežiadal od žalovaného, aby do súdneho spisu doložil dokumenty týkajúce sa sporných okolností neobstojí, keďže zo žiadneho ustanovenia CSP takáto povinnosť konajúceho súdu nevyplýva. Naopak táto povinnosť zaťažovala samotného žalovaného v súvislosti s preukázaním ním tvrdných skutočností o tom, že predmetná úverová zmluva obsahuje podstatné náležitosti vyžadované zákonom (§ 132 CSP). V tejto súvislosti ešte odvolací súd dáva do pozornosti žalovanému, že dňa 30.1.2018 mu na vyjadrenie bola doručená žaloba spolu s uznesením, v zmysle ktorého bol vyzvaný nielen na doručenie vyjadrenia k žalobe, ale aj k pripojeniu alebo označeniu dôkazov na preukázanie tvrdení (na jeho obranu), čo však nevyužil.

27. S poukazom na znenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd konštatuje, že už len jeden chýbajúci údaj v zmysle § 9 ods. 2 uvedeného zákona (v danej veci písm. c/, j/) má za následok, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, tak ako to už správne uzavrel súd prvej inštancie.

28. K námietke žalovaného, že odplata na finančnom trhu v čase uzavretia zmluvy pripúšťala výšku RPMN v zmysle jej dojednaní v zmluve, odvolací súd konštatuje napriek tomu, že sa stotožnil so záverom okresného súdu, že predmetná zmluva výšku RPMN v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, že sa s ňou nestotožňuje a odkazuje na odsek 38 odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý správne uzavrel, že úroková miera 70,01 % ročne viac ako 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 10,68 % ročne uplatňovanú (v čase uzavretia zmluvy) bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek, preto je takéto výška úroku pre rozpor s dobrými

mravmi a obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Na tomto mieste neobstojí námietka žalovaného, že samotné znenie zákonného ustanovenia aplikáciu postupu okresného súdu vylučuje, keď ako kritérium posúdenia oprávnenosti nároku vymedzuje celý finančný trh. Celková čiastka, ktorú mal žalobca ako dlžník zaplatiť 3.375,54 Eur, ročná úroková sadzba úveru bola určená v rozsahu 70,01 %. Aj keď ustanovenie o civilnom-právnej úžere (§ 39a Občianskeho zákonníka <.) je v našom právnom poriadku účinné až od 1.6.2014, podľa doterajšej právnej úpravy takáto úžera odporuje dobrým mravom podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka <.. Vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky. Rozhodne nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu. Odvolací súd z vlastnej činnosti, ale aj z rozhodnutí iných súdov (porov. stránka MS SR v časti Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách) má poznatky, že úverovanie nebankovník je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Súvisí to s výrazným nárastom dlhu o sankcie, ktoré predstavujú per anum desiatky percent. Na kategóriu dobrých mravov je potrebné osobitne prihliadať pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem „dobré mravy“ Občiansky zákonník <. nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale taktiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom. Ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nemožno podľa odvolacieho súdu vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, sa zahrňovali i údaje o tých subjektoch finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané, až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti nebolo vôľou zákonodarcu, a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty, riadiac sa zásadou dobrých mravov, upravenou v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka <.. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné finančné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ v takejto situácii poskytoval dlžníkovi neprimerané, až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

29. S námietkou žalovaného, že konanie žalovaného pri uzatváraní Dohody o poskytnutí služby z objektívneho hľadiska nenapĺňa predpoklad konania bez odbornej starostlivosti sa odvolací súd nestotožnil, keď okresný súd správne v odseku 41 napadnutého rozsudku uzavrel, že došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, pričom aj odvolací súd má za to, že takouto Dohodou žalovaný „nanútil“ žalobcovi možno požiadať o odklad troch splátok, pričom odplatu si žalovaný vyúčtoval už v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobca bude mať o takúto „službu“ záujem, alebo nie. Pokiaľ ide o formu dojednaní dohody o poskytnutí služby, odvolací súd konštatuje, že samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky. Dohoda je nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy. Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednaní štandardnej formulárovej zmluvy, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 <. Občianskeho zákonníka. Žalobca ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu, nemal možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. V zmluve o revolvingovom úvere v článku 8 je upravená „dohoda o poskytnutí služby“. Už len samotné zakotvenie v rámci formulárovej zmluvy nevyvoláva žiadne pochybnosti o tom, že nejde zo strany spotrebiteľa o osobitne vyjednanú zmluvnú podmienku. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienil žalobca ani

poukazom na to, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je graficky rozlíšené od ostatného obsahu zmluvy a obsahuje aj samostatnú podpisovú doložku. Aj odvolací súd má za to, že Dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom takáto Dohoda bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca význam. Skutočnosť, že nejde o samostatnú zmluvu vylučuje aj skutočnosť, že texte Dohody je súčasťou článkov zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ani námietka žalovaného, že súd prvej inštancie neuviedol dôvody neprimeranosti výšky odplaty za uzatvorenie Dohody o poskytnutí služby neobstojí, a to s poukazom na odsek 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd uzavrel, že odplata (za službu) vo výške 215,75 Eur dosahuje takmer 15 % z výšky poskytnutého úveru (s čím sa odvolací súd stotožnil), pričom na správnom závere okresného súdu nemá vplyv ani námietka žalovaného, že výška odplaty je nižšia ako súčin troch mesačných splátok. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil ani s námietkou žalovaného, že nezapočítanie odplaty v zmysle Dohody do RPMN je v súlade so znením zákona o spotrebiteľskom úvere (§ 2 písm. g/), naopak prisvedčil súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že účelom dohody (ako závislej zmluvy) bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver a tým obísť § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný výšku odplaty v zmysle Dohody o poskytnutí služby nezarátal do výšky RPMN, napriek tomu o sumu 215,75 Eur navýšil výšku odplaty, ktorú mal žalobca ako dlžník celkom žalovanému zaplatiť, čo nie je v súlade § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže zákonodarca v uvedenom § 2 ustanovuje, čo sa považuje za spotrebiteľský úver a čo je nákladom tohto úveru.

30. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.689,44 Eur ako rozdiel sumy uhradenej žalobcom žalovanému vo výške 2.973,69 Eur (80,37 Eur x 37) a sumy poskytnutého úveru vo výške 1.284,25 Eur (1.500,- Eur - 215,75 Eur), a to titulom bezdôvodného obohatenia, pričom vyčíslenie priznanej sumy nebolo žalovaným spochybnené. Postup súdu prvej inštancie, keď žalobe v sume 1.689,44 Eur vyhovel je teda správny.

31. Čo je príslušenstvom pohľadávky vyplýva z § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok za omeškanie a náklady spojené s jej uplatnením. Záväzkovým právnym vzťahom je právny vzťah z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka). Pohľadávkou v zmysle tejto zákonnej definície je peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (v zmysle nároku na sankcie pre omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným hlavným záväzkovým vzťahom. Prvoinštančný súd správne vyhovel žalobe aj v časti úrokov z omeškania 5 % ročne z prisúdenej sumy 1.684,44 Eur od 1.2.2018 do zaplatenia, keď výšku priznaného úroku z omeškania ani deň vzniku omeškania žalovaný nenapadol osobitnou odvolacou argumentáciou, preto odvolací súd odkazuje na odsek 47 napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil.

32. Podľa § 366 písm. a) CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

33. Podľa § 384 ods. 3 CSP, odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366.

34. V súvislosti s tvrdením žalovaného o predložení písomností Zmluvných dojednaní a Oznámenie veriteľa o schválení úveru spolu s odvolaním, odvolací súd nedoplnil dokazovanie týmito písomnosťami, keďže neboli splnené podmienky podľa § 366 CSP (pričom zo spisového materiálu ani predloženie predmetných písomností spolu s odvolaním nevyplýva).

35. Napriek poukazu žalovaného v odvolaní na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 ako aj na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 v súvislosti so záverom okresného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovi úveru z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd konštatuje, že touto námietkou žalovaného nebolo dôvodné sa nezaoberať, keďže pre správny záver okresného súdu, ktorý uzavrel, že úver je bezúročný a bez poplatkov aj z iných dôvodov, táto nemala žiaden význam.

36. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom v napadnutej vyhovujúcej časti (I. výrok) žalobe vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd, po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok v napadnutom I. výroku, vrátane rovnako vecne správneho napadnutého (závislého) výroku o náhrade trov konania (III. výrok), odvolaním napadnutého bez uvedenia osobitných odvolacích dôvodov, potvrdil.

37. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

38. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov konania odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalobca v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

40. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyš podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

41. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

42. S ohľadom na uvedené odvolací súd žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému nepriznal.

43. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).